

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Ing. R.K.**, bytem ■■■, zastoupené obecným zmocněncem P. K., bytem N. Ch. 28E, V. 1, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4340/13/4S-LBK; ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4334/13/4S-LBK; ze dne 2. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3539/13/9S-LBK, ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4334/13/4S-LBK, ze dne 2. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3539/13/9S-LBK, ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4343/13/4S-LBK, a ze dne 31. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/4169/13/9S-LBK,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4340/13/4S-LBK; ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4334/13/4S-LBK; ze dne 2. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3539/13/9S-LBK, ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4334/13/4S-LBK, ze dne 2. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3539/13/9S-LBK, ze dne 12. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4343/13/4S-LBK, a ze dne 31. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/4169/13/9S-LBK, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Společnou žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“), ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3592188/13/HMN; ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3592262/13/HMN; ze dne 12. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/2086237/13/HMN; ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3591385/13/HMN; a ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3591427/13/HMN. Těmito rozhodnutími úřad práce rozhodl shodně podle zákona

č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, že žalobkyni se nepřiznává dávka doplatek na bydlení, a to k žádostem postupně žalobkyní podaných v lednu, únoru, březnu, dubnu a květnu 2013. Společnou žalobou se žalobkyně domáhala ještě přezkumu dalších třech rozhodnutí žalovaného (sp. zn. 60Ad 15/2013), shora specifikovaná rozhodnutí žalovaného soud ze společné žaloby k samostatnému projednání a rozhodnutí vyloučil usnesením ze dne 21. 5. 2014, č. j. 60Ad 15/2013-85.

Žalobkyně, aniž by svoje výtky směřovala konkrétně vůči některému z žalobou napadených rozhodnutí a správních řízení, která jejich vydání předcházela, namítala nesprávný procesní postup správních orgánů. Postup úřadu práce, který nechtěl akceptovat plnou moc ze dne 8. 4. 2013, kterou žalobkyně udělila zmocněnci k zastupování v řízeních týkajících se žádostí o doplatek na bydlení, označila za obstrukční. Procesní úkony ze strany úřadu práce byly činěny v rozporu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož se má doručovat pouze zástupci. Procesní úkony by měly být považovány za neplatné bez ohledu na to, že doručovaná podání žalobkyně zmocněnci předala a ten na ně reagoval. V důsledku toho měl zmocněnec kratší dobu k vyřizování podání. Zkrácení procesních práv v důsledku popsaného postupu žalobkyně spatřovala také v tom, že nemohla označit důkazy podle § 52 správního řádu, když úřad práce odmítl komunikovat se zmocněncem. Dále žalobkyně úřadu práce vytýkala, že nereagoval na žádost o pořízení kopie těch podkladů rozhodnutí, které žalobkyně neměla k dispozici a které úřad práce hodlal využít pro výpočet výše doplatku na bydlení, a to souhrnného stanoviska metodiků Ministerstva práce a sociálních věcí k doplatku na bydlení, a prvostupňová rozhodnutí byla vydána, aniž úřad práce na žádosti reagoval. Nápravu nezjednal ani žalovaný. Procesní úkony ze strany úřadu práce nebyly prováděny bezvadně, byly používány nesprávné šablony, byly prováděny procesní úkony, které být prováděny nemusely. V podání byly dokonce určeny 2 pořádkové lhůty. V důsledku vedení takového procesu neměla žalobkyně šanci uplatňovat procesní práva. Žalovaný na námitky ohledně procesního postupu úřadu práce nereagoval, přitom žalobkyně v odvolání svoje otázky formulovala jasně a číslovala, aby jí žalovaný odpovídal. Rozhodnutí úřadu práce a žalovaného nebyla podle žalobkyně spravedlivá a přesvědčivá.

Ke skutkové stránce věci žalobkyně namítala, že postup úřadu práce byl výsledkem užívání aplikace, kde jsou údaje zadávány do počítače, taková rozhodnutí žalobkyně označila za otravná. Úřad práce se omezil na zjištění příjmů a nákladů na bydlení žalobkyně, jinak skutkový stav nezjišťoval. Přitom žalobkyně již v odvolání ze dne 1. 7. 2013, jež se týkalo žádosti podané v měsíci květnu 2013, uváděla, že byt je po rekonstrukci, nově vybudovaný z půdního prostoru. Úřad práce tedy vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který v podstatě nezjišťoval. Žalovaný nereagoval na výtku, jak měl úřad práce postupovat při zjišťování skutečného stavu věci souvisejícího s vyměřeným nájemným ve výši 5 000 Kč měsíčně.

V návaznosti na to k právnímu posouzení věci žalobkyně nesouhlasila s postupem, kdy se správní orgány omezily na zjištění příjmů, nákladů na bydlení a podlahové plochy bytu, a vytýkala jim, že nezohlednily vývoj právní úpravy § 34 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle názoru žalobkyně došlo od 1. 1. 2012 k zásadní změně daného ustanovením tak, že nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, popř. nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona

o jednostranném zvyšování nájemného z bytu. Žalovaný konstatoval, „že správní orgán, tedy úřad práce vycházel z odůvodněných nákladů na bydlení v místě a čase obvyklých, správně však mělo být uvedeno, že vycházel z výše cílového nájemného“. Z toho vyplývá, že žalovaný vycházel z původní právní úpravy a nepřihlédl k nové, platné od 1. 1. 2012. Žalobkyně přitom užívá byt s tržním nájemným, nikoli regulovaným, proto se na ni nevztahuje režim pro byty s regulovaným nájemným. Podle žalobkyně byly mapy nájemného vydávány pro byty s dříve regulovaným nájemným. Novelizaci nelze chápat tak, že limitem je cílové nájemné podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu tak, jak věc po právní stránce vyhodnotil žalovaný. Mapa nájemného, vydávaná Státním fondem rozvoje bydlení, k níž se žalobkyně dopracovala, uvádí podlahovou plochu bytu 65 m². Podle žalobkyně je taková tabulka nepoužitelná, i kdyby se jednalo o byt s regulovaným nájemným, neboť žalobkyně užívá byt o zcela jiné podlahové ploše. Proto je použití dané tabulky vyloučeno.

K dokazování žalobkyně namítala, že nebyla dokazována kvalita bydlení, od níž se výše nájemného odvíjí. Takový postup žalobkyně považuje za nepřijatelný, když zákon o pomoci v hmotné nouzi takový zjednodušený postup při zjišťování skutečných potřeb občanů neumožňuje. Žalobkyně proto znovu namítala, že nebyl šetřen stav bytu a jeho vybavení. Navrhla soudu, aby provedl důkazy též jejím výsledkem, šetřením v místě trvalého pobytu za přítomnosti majitele domu, souhrnným stanoviskem metodiků Ministerstva práce a sociálních věcí k doplatku na bydlení, sdělením příslušného dodavatele elektrické energie, sdělením Energetického regulačního řádu, aplikací pro výpočet doplatku na bydlení.

Jako další žalobní bod žalobkyně uvedla porušení zákazu diskriminace dle zákona č. 198/2009 Sb. Namítala, že majitelům ubytoven je v mnohých případech za jednopokojový byt hrazeno i více než 20 000 Kč měsíčně, přitom tyto prostředky nejsou investovány do bydlení. V jejím případě se jednalo o situaci opačnou, kdy majitel domu nejdříve vybudoval nový byt z půdního prostoru, vybavil jej a potom byt nabídl nájemci. Žalobkyně se cítí diskriminována rozdílným přístupem žalovaného k její právní věci a k právním věcem uživatelů ubytoven ve stejné otázce.

Poslední žalobní námitka se týkala zohlednění doplatku za elektrickou energii ve výši Kč v měsíci říjnu 2012. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že správní orgány doplatek zohlednili pouze do výše 1 186,81 Kč. Úřad práce nevyložil, jakým způsobem k této částce dospěl, žalovaný pak nesrozumitelně doplnil, že se jednalo jen o alikvótní část za období od podání žádosti, tj. od 1. 10. 2012. Žalobkyně v souvislosti s tím vznášela řadu otázek, týkajících se zohlednění doplatku za elektrickou energii za období předchozích měsíců. Žalovanému žalobkyně vytýkala, že na jí nastolené a očíslované otázky nereagoval. Závěrem žalobkyně podotkla, že při rozboru odpovědí na nastolené otázky by byla žaloba nepřiměřeně obsáhlá a nepřehledná. Navrhovala zrušení napadených rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení a požadovala náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

K žalobě se žalovaný písemně vyjádřil, uvedl, že při posouzení nároku na dávku doplatek na bydlení vycházel z § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi s tím, že pojem

odůvodněných nákladů na bydlení je vymezen v § 34 zákona č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Ke skutkovým zjištěním žalovaný uvedl shodně jako v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Podotkl, že při stanovení částky nájemného ve výši 2 147,44 Kč bylo vycházeno z cílového nájemného, neboť zákon o pomoci v hmotné nouzi omezoval do 31. 12. 2012 výši nájemného u nájemní formy bydlení mimo jiné výši cílového nájemného s odkazem na zákon o jednostranném zvyšování nájemného. Cílová hodnota měsíčního nájemného byla stanovena v bytech obcí Libereckého kraje s počtem obyvatel k 1. 1. 2009 vyšším než 50 000 obyvatel ve výši max. 63,16 Kč/m². Pro stanovení výše částky nájemného u bytu o velikosti 34 m² je to částka 2 147,44 Kč. Pokud bylo žadatelem doloženo nájemné vyšší než nájemné, které úřad práce stanoví na základě cílového nájemného pro určitý typ bytu, bude v úvahu pro stanovení nároku a výše dávky vzato v úvahu cílové nájemné. Od 1. 1. 2013 pak vychází úřad práce pro stanovení výše částky nájemného obvyklého, a to na základě údajů Státního fondu rozvoje bydlení, které převzal údaje od Ministerstva pro místní rozvoj. Podle mapy nájemného je pro danou lokalitu Liberec 7 – Horní Růžodol stanovené obvyklé nájemné ve výši 78,20 - 83 Kč/m²/měsíc a úřad práce vycházel z obvyklého nájemného ve výši 80,60 Kč/m²/měsíc, což je u bytu o velikosti 34 m² částka 2 740,40 Kč. K námitce, týkající se zohlednění doplatku elektřiny v měsíci říjnu 2012 žalovaný uvedl, že se jednalo o doplatek za fakturační období před podáním žádosti žalobkyně a doplatek byl uhrazen dne 10. 10. 2012. Doplatek na úhradu elektřiny vzniklý před podáním žádosti nebyl započítán v plné výši, ale jen částečně do výše maximálních limitních nákladů daných zákonem. V říjnu 2012 úřad práce vycházel z doplatku za elektrickou energii ve výši 2 853 Kč a měsíční zálohy na elektřinu ve výši 1 510 Kč, celkem tedy 4 363 Kč. Maximální výše limitních nákladů spotřeby elektřiny dle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi byla vyhodnocena jako odůvodněná ve výši 2 696,81 Kč, tedy záloha v plné výši 1 510 Kč a doplatek ve výši 1 186,81 Kč. Žalovaný zopakoval, že dávka doplatek na bydlení je pouze doplatkem, nikoli státem garantovaná plná úhrada nákladů na bydlení. Žalobkyně doložila plnou moc k zastupování dne 8. 4. 2013, úřad práce tuto plnou moc počal akceptovat až od 29. 5. 2013, poté byly již veškeré písemnosti zasílány na adresu zmocněnce. Lhůta 3 pracovních dnů od oznámení pro seznámení se s podklady je přiměřenou. K chybným použitím šablon ve výzvách úřadu práce žalovaný uvedl, že nešlo o procesní pochybení a žalobkyně mohla uvést podklady, které by mohly mít vliv na změnu nároku na dávku. Úřad práce vycházel z podkladů, které jsou nezbytné při podání žádosti o dávku doplatek na bydlení dle § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Skutečnost, že žalobkyně užívá byt po rekonstrukci, že se jedná o nově vybudovaný byt, nemá vliv na nárok nebo výši dávky. Úřad práce vychází z nájemní smlouvy, kterou žalobkyně k žádosti doložila. Pokud úřad práce uváděl, že rozhodoval na základě podrobného šetření, je třeba tím vnímat i podrobné a opakované prostudování spisové dokumentace. K započítání doplatku za energie žalovaný dále uvedl, že žalobkyně přiložila doklad o úhradě této částky, tu lze v daném měsíci zohlednit do výše maximálních limitních nákladů daných zákonem dle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný uzavřel s tím, že rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy, zejména zákonem o pomoci v hmotné nouzi, zákonem o životním a existenčním minimu a správním řádu na základě zjištěného skutkového stavu věci, proto navrhol žalovaný žalobu v plném rozsahu zamítnout.

III. Zjištění ze správních spisů

Z předložených správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala v měsících lednu, únoru, březnu, dubnu a květnu 2013 žádosti o poskytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi, a to doplatku na bydlení. Vždy předložila informace o bytu, podle kterých sama obývá nájemní byt č. 6 o velikosti 34 m². Doložila smlouvu o nájmu ze dne na dobu určitou od 1. 1. do 31. 12. 2013. Nájemné činí 5 000 Kč, dále platí 400 Kč jako měsíční úhrady za služby, 41 Kč za odvoz odpadků, záloha na elektřinu je 1 510 Kč. Ve správních spisech je doloženo, že splatnost nedoplatku elektřiny ve výši 2 853 Kč za období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012 nastala v říjnu 2012.

Příjem prokazovala dohodou o výživném, podle které dostává výživné 2 000 Kč měsíčně, a přiložila potvrzení o studiu. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně pobírala přídavek na děti ve výši 700 Kč měsíčně, příspěvek na živobytí ve výši 1 520 Kč měsíčně a příspěvek na bydlení ve výši 4 593 Kč měsíčně, resp. 4 691 Kč, s nímž správní orgány již počítaly v řízeních o žádostech podaných v březnu, dubnu a květnu 2013.

Vydání prvostupňových rozhodnutí o žádostech žalobkyně z ledna a února 2013 předcházelo vydání rozhodnutí úřadu práce ze dne 31. 1. 2013, resp. 27. 2. 2013, jež byla jako nepřezkoumatelná zrušena žalovaným rozhodnutími ze dne 26. 3. 2013, resp. 6. 5. 2013.

Dne 8. 4. 2013 žalobkyně předložila plnou moc udělenou obecnému zmocněnci, tu počal úřad práce respektovat po 29. 5. 2013, poté co k tomu byl veden žalovaným.

Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2013 (žádost podaná v lednu 2013), ze dne 24. 6. 2013 (žádost podaná v únoru 2013), ze dne 12. 4. 2013 (žádost podaná v březnu 2013), ze dne 24. 6. 2013 (žádost podaná v dubnu 2013) a opět ze dne 24. 6. 2013 (žádost podaná v květnu 2013) úřad práce shodně rozhodl nepřiznat žalobkyni dávku doplatek na bydlení podle § 33 a § 75 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že úřad práce vycházel vždy z odůvodněných nákladů ve výši 4 691,40 Kč, když zohlednil obvyklé nájemné ve výši 2 740,40 Kč (březen 2 720 Kč v důsledku zaokrouhlení obvyklého nájemného dle mapy nájemného), částku za elektřinu ve výši 1 510 Kč, náklady za služby 441 Kč. Při zjištění výše obvyklého nájemného vycházel úřad práce z údajů Státního fondu rozvoje bydlení, který převzal údaje od Ministerstva pro místní rozvoj. Podle mapy nájemného je pro danou lokalitu stanoveno obvyklé nájemné 78,20 – 83,00 Kč/m²/měsíc, úřad práce vychází z obvyklého nájemného ve výši 80,6 Kč. Zohlednil dále příspěvek na bydlení ve výši 4 593 Kč (leden a únor 2013), resp. ve výši 4 691 Kč (březen, duben, červen 2013). Vždy počítal s příjmem žalobkyně ve výši 2 000 Kč ve formě výživného, přídavkem na dítě 700 Kč a příspěvkem na živobytí 1 520 Kč, a dospěl k závěru, že rozdíl převyšuje částku živobytí 3 410 Kč.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný shodně konstatoval, že podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává nájemné až do výše, která je v místě obvyklá. Ztotožnil se s tím, že úřad práce vycházel z odůvodněných nákladů, když nájemné započítal ve výši 2 740,40 Kč, resp. 2 720 Kč v řízení o žádosti podané v březnu 2013. Elektřina byla započtena v částce 1 510 Kč (záloha za elektřinu započtena v plné výši), služby ve výši 400 Kč, poplatek

za odvoz odpadu ve výši 41 Kč (taktéž v plné výši). Při zjištění výše obvyklého nájemného vycházel úřad práce z údajů Státního fondu rozvoje bydlení, který převzal údaje od Ministerstva pro místní rozvoj. Podle mapy nájemného je pro danou lokalitu stanoveno obvyklé nájemné 78,20 – 83,00 Kč/m²/měsíc, úřad práce vychází z obvyklého nájemného ve výši 80,60 Kč. Je-li žadatelem doloženo nájemné vyšší, úřad práce stanoví nájemné obvyklé pro daný typ bytu, tedy v daném případě 80,60 Kč (80 Kč v březnu 2013) x 34 m². K výši dávky doplatek na bydlení za kalendářní měsíc žalovaný uvedl, že činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení (4 691,40 Kč, resp. za březen 2013 4 671 Kč), sníženou o příspěvek na bydlení (4 593 Kč, resp. 4 691 Kč za měsíce březen, duben a květen 2013) a částkou, o kterou příjem osoby (výživné 2 000 Kč) a přídatky na děti (700 Kč) zvýšený o vyplácený příspěvek na živobytí (1 520 Kč) převyšuje částku živobytí osoby 3 410 Kč. Z uvedeného je zřejmé, že nárok na dávku nevznikl. Žalovaný zdůraznil, že ochrana v oblasti bydlení je řešena také zákonem č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, kdy § 26 odst. 1 stanoví normativní náklady, které jsou rozdílné od odůvodněných nákladů. Zdůraznil, že dávku doplatek na bydlení není určena k plné kompenzaci celkových skutečných nákladů na bydlení. Žalovaný uvedl, že k vyrozumění úřadu práce se zástupce žalobkyně vyjádřil. Žalovaný neshledal žádné závažné pochybení, pro které by bylo nutné rozhodnutí změnit nebo zrušit, proto prvostupňová rozhodnutí úřadu práce potvrdil a odvolání podaná žalobkyní zamítnul.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při kterém žalobkyně setrvala na svém stanovisku. Zdůraznila, že nájemné ve výši 5 000 Kč není neobvyklým, neboť při hledání bytu narazila i na vyšší 7 000 Kč. Zopakovala nepoužitelnost údajů z mapy nájemného, neboť obývá menší byt, po rekonstrukci. Odkazovala na článek starosty Krásné Lípy, který se vyjadřoval k vyplácení dávek na bydlení a zmiňoval proplácení nájemného v panelovém domě ve výši 12 500 Kč a požadoval nad rámec již navržených důkazů provedení znaleckého posudku ke zjištění obvyklého nájemného v bytě s tím, že úřady práce nejsou dostatečně vybaveny ke zjišťování úrovně bytů.

Soud zamítl návrhy na doplnění dokazování výsledkem žalobkyně, místním šetřením v jejím bytě, sdělením dodavatele a Energetického regulačního úřadu o cenách elektrické energie, aplikací pro výpočet dávky a znaleckým posudkem, důvody pro postup soudu budou dále rozvedeny.

Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. bylo dokazování doplněno sdělením úřadu práce o nájemní formě bydlení, sdělením žalovaného tabulkou obvyklého nájemného a metodikou žalovaného, konkrétně normativní instrukcí č. 10/2013 ze dne 1. 8. 2013 a metodickým pokynem č. 4/2010. K těmto listinám soud podotýká, že by měly být součástí správního spisu a předloženy soudu, pokud z nich správní orgány dle obsahu odůvodnění svých rozhodnutí

zjevně vycházely, nicméně na druhou stranu je pochopitelné, pokud není metodika a podklady pro výpočet obvyklého nájemného za pomoci aplikace informačního systému vkládány do všech správních spisů vedených o žádostech o dávky hmotné nouze. Proto soud toto nepovažoval na důvod pro zrušení napadených rozhodnutí a vyžádal si od žalovaného předložení zmíněných podkladů, resp. si je zčásti opatřil na internetových stránkách, kde jsou veřejně přístupné, když takový postup soudu zmiňoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 104/2012-40, publ. ve Sb. 2982/2014.

Z dopisu úřadu práce ze dne 31. 7. 2013 a ze dne 28. 8. 2013, adresovaným žalobkyni, jimiž soud rovněž ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnil dokazování (listiny byly založeny toliko v jiných správních spisech, nikoli těch, jež se týkaly přezkoumávaných rozhodnutí), vyplynulo, že úřad práce žalobkyni sdělil, že v současné době není aktuální metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí k dispozici a žalobkyni odkazoval na příslušná ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, zejména ve vztahu ke stanovení limitu výše úhrady za spotřebovanou elektrickou energii. Úřad práce také žalobkyni odkázal na internetový portál Státního fondu rozvoje bydlení, jehož data užívá pro stanovení výše obvyklého nájemného.

IV. a) procesní postup

K námitkám nesprávného procesního postupu úřadu práce soud uvádí následující. Se žalobkyní lze souhlasit v tom směru, že správní řízení vedené úřadem práce vykazovalo některá pochybení. O tom svědčí také to, že původně vydaná prvostupňová rozhodnutí (týká se řízení o žádostech podaných v lednu a únoru 2013) byla žalovaným nejprve zrušena. Nicméně procesní vady, které žalobkyně konkrétně úřadu práce vytýkala, dle přesvědčení soudu nespádají pod ta, pro něž je soud oprávněn správní rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušit.

Jistě lze úřadu práce vytknout, jak to ostatně udělal žalovaný, že plnou moc ze dne 8. 4. 2013, která byla udělena ve smyslu § 33 odst. 1, odst. 2 písm. b) správního řádu, neakceptoval od počátku jejího předložení. Přesto nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobkyně způsobem, který v žalobě zmiňovala. Jak sama připustila, přestože byla vyrozumění adresovaná účastníku řízení k uplatnění procesních práv doručována přímo žalobkyni, nikoli v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu zmocněnci, byla tato vyrozumění zmocněnci předána. Ten na ně reagoval způsobem, který nepřinesl žalobkyni žádné negativní důsledky v probíhajících řízeních. V důsledku nesprávného postupu při doručování těchto vyrozumění měla žalobkyně, resp. její zmocněnec sice kratší lhůtu k případnému uplatnění práv účastníka řízení, ale z obsahu předložených správních spisů nevyplývá, že by se žalobkyně (kromě žádosti o zaslání podkladových materiálů vydávaných správními orgány k výpočtu dávky pomoci v hmotné nouzi) chtěla s podklady seznámit, případně učinit některé procesní úkony, které by úřad práce neakceptoval z důvodu nedodržení stanovené lhůty k jejich provedení.

Pakliže žalobkyně úřadu práce vytýkala, že jí zkrátil na právu podle § 52 správního řádu, tedy na jejím oprávnění označit důkazy na podporu svých tvrzení, soud tuto námitku nepovažoval za opodstatněnou. Žalobkyně, kromě výtek týkajících se zjišťování kvality

bydlení, neupřesnila žádné skutkové okolnosti, jejichž prokázání považovala za nutné, aby mohlo být o jejích žádostech o dávku doplatek na bydlení řádně rozhodnuto, a vytýkaným postupem úřadu práce k tomu neměla dostatečný prostor. Uplatněná námitka úzce souvisí se žalobním bodem týkajícím se zjištění skutkových okolností, o němž soud ještě pojedná podrobněji.

Napadená rozhodnutí soud nezrušil ani proto, že úřad práce nereagoval na žádost zmocněnce žalobkyně o pořízení a zaslání podkladů rozhodnutí, které neměla žalobkyni k dispozici. Mělo se jednat o souhrnné stanovisko metodiků Ministerstva práce a sociálních věcí k doplatku. Oprávnění pořizovat si kopie podkladů je zásadně spjato s realizací práva nahlížet do spisu ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu, a to podle § 38 odst. 4 správního řádu, podle něhož *s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho částí*. Z cit. ustanovení správního řádu však nelze dovodit povinnost správních orgánů reagovat na žádost žalobkyně způsobem, jakým si to představovala, tedy, že by jí některé podklady (zde metodiku nadřízeného orgánu pomoci v hmotné nouzi), resp. jejich kopie správní orgán přímo zasílal k jejím rukám. Požadavek žalobkyně nadto směřoval k zaslání podkladů, které souvisely nikoli se zjišťováním skutkového stavu věci, ale vlastní aplikací zákona o pomoci v hmotné nouzi. Způsob, jakým správní orgán postupuje při vyřízení žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi, včetně případné správní praxe založené na metodickém vedení nadřízeného orgánu musí plynout především z vlastního odůvodnění správního rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Není povinností správního orgánu před vlastním rozhodnutím činit jakési „před rozhodnutí“ a účastníka řízení písemně seznamovat s tím, jak bude ve věci postupováno. Z tohoto důvodu ani nezaslání metodiky Ministerstva práce a sociálních věcí před vydáním vlastních rozhodnutí o žádostech nepovažoval soud za takové porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít vliv na zákonnost později vydaných rozhodnutí úřadu práce.

Nadto soud připomíná, že před vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2013 (žádosti podané v lednu, únoru a dubnu 2013) žalobkyně již měla k dispozici emailovou odpověď úřadu práce ze dne 31. 7. 2013, kterou byla seznámena s tehdejší stavem metodiky poskytované Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Úřadu práce lze jistě vytknout, pokud chyboval např. při práci se šablonami nebo pokud v rámci pokračování správního řízení žalobkyni zasílal oznámení o zahájení správního řízení. Tato pochybení při vedení správního procesu ale nebyla takové povahy a intenzity, že by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přiznání dávky přeplatek na bydlení. Soud se neztotožnil s tím, že by žalobkyně, resp. její zmocněnec nemohli proto řádně uplatňovat svá procesní práva v průběhu řízení, naopak z obsahu správních spisů plyne, že zmocněnec žalobkyně čile s úřadem práce komunikoval a na jednotlivé procesní kroky úřadu práce reagoval a vždy případně vytýkal úřadu práce nesprávnost jeho postupu. Stejným způsobem, jako to učinil soud, rovněž žalovaný nepovažoval nesprávné dílčí procesní kroky úřadu práce za důvod pro zrušení prvostupňových rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, byť se s procesními námitkami vypořádal velmi stručně poukazem na soulad postupu se správním řádem a na to, že se nejednalo o takové vady řízení, které mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo na jeho správnost ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu.

Je na správních orgánech, aby při vedení správního řízení postupovaly striktně podle ustanovení upravujících vedení správního řízení, tedy podle správního řádu, případně podle ustanovení speciálních právních předpisů, jestliže stanovují odchylky od správního řádu, avšak nikoli každé pochybení při vedení správního řízení může být zohledněno způsobem, kterým se žalobkyně domáhá, tedy ve formě zrušení napadeného správního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí soud, jak již bylo řečeno, zruší, představoval-li procesní postup vadu ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. Tu však po posouzení konkrétně uplatněných žalobních výtek soud neshledal.

IV. b) skutková zjištění a dokazování

Soud neshledal důvodnými žalobní body týkající se skutkové stránky věci a dokazování. Okruh rozhodných skutečností, které je orgán pomoci v hmotné nouzi povinen zjišťovat v řízení o žádosti o přiznání dávky doplatek na bydlení, vymezují relevantní ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, především pak § 33, 34, 35. To ostatně reflektuje § 72 zákona o pomoci v hmotné nouzi, který stanoví náležitosti žádosti o konkrétní dávku a vymezuje doklady, které je třeba k žádosti přiložit. Svoje povinnosti v tomto směru žalobkyně splnila a správní orgány měly veškeré nutné podklady pro to, aby posoudily podané žádosti v zákonném rámci, tedy zejména posoudily odůvodněné náklady na bydlení a příjem žalobkyně.

Kvalita bydlení (tj. byt nově vybudován z půdního prostoru, zrekonstruován a nově vybaven) nemůže být při rozhodování o nároku na dávku doplatek na bydlení a její výši dle § 33, 34, 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi zohledněna způsobem, kterého se žalobkyně dožadovala. Úřad práce a následně žalovaný tedy při zjišťování skutkového stavu rozhodného pro posouzení nároku žalobkyně na dávku doplatek na bydlení nepochybili, pokud nevedli dokazování směrem k prověření kvality bydlení. To ostatně odpovídá tomu, že doplatek na bydlení je dávkou poskytovanou těm, kteří se ocitnou v hmotné nouzi a kterým je nutné saturovat jejich základní potřebu bydlení. Z důvodu nadbytečnosti proto soud nevyhověl důkazním návrhům žalobkyně učiněným na str. 8 - 9 žaloby, tedy neprovedl výsledek žalobkyně, ani šetření v místě jejího trvalého pobytu za přítomnosti majitele nájemního bytu.

Protože předmětem soudního přezkumu jsou pouze rozhodnutí žalovaného, která se nezabývala zohledněním doplatku elektrické energie, jež byl ve výši 2 853 Kč žalobkyní uhrazen v říjnu 2012, neprováděl soud dokazování ani sděleními ohledně cen elektrické energie.

Postup, kdy jsou skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku doplatek na bydlení a její výši ve smyslu § 33, § 34 a § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi zadávány do příslušné aplikace, která je spravována úřadem práce a využívána pro rozhodování o dávce doplatek na bydlení, odpovídá § 52 zákona o pomoci v hmotné nouzi, která upravuje užití informačního systému pomoci v hmotné nouzi. Podle § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi *ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách při jejich výplatě a kontrole tento program používat.* Z uvedeného vyplývá, že je zcela v pořádku, pokud úřad práce údaje

o příjmech žalobkyně, nákladech na bydlení, podlahové ploše bytu zadával do aplikačního programu hmotné nouze a jeho rozhodnutí nejsou jen z tohoto důvodu nezákonná. Požadavek na provedení důkazu aplikací pro výpočet doplatku na bydlení považuje soud za nerealizovatelný, proto takovému návrhu na doplnění dokazování nevyhověl.

IV. c) právní posouzení

Konstrukce dávek v systému hmotné nouze vychází z porovnávání příjmů žadatele o dávku s částkami potřebnými k zajištění jeho živobytí, případně s částkami nutnými k zabezpečení tzv. odůvodněných nákladů na bydlení. Se žalovaným je nutno souhlasit v tom směru, že stát žadateli o dávku doplatek na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá na zajištění potřeby bydlení, ale dávky na úhradu nákladů spojených s bydlením jsou poskytovány pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení (limitované „stropem“ započitatelných nákladů na bydlení) přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni. Kompenzaci nákladů na bydlení osobám sociálně potřebným zajišťuje především dávka příspěvek na bydlení poskytovaná ze systému státní sociální podpory podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, kterou ostatně žalobkyně pobírala ve výši 4 593 Kč, resp. později ve výši 4 691 Kč.

Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky jsou relevantní ustanovení § 33 a § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 1. 2012 *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).* Z § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 1. 2012 vyplývá, že *do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu; nájemným se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá, popřípadě nájemné až do výše cílového nájemného podle zákona o jednostranném zvyšování nájemného bytu.*

Z uvedené konstrukce vyplývá, že započtení nájemného je omezeno výší nájemného obvyklého, popřípadě cílového s odkazem na zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Orgány pomoci v hmotné nouzi nebyly povinny do odůvodněných nákladů na bydlení, jež se zohledňují při posouzení nároku na doplatek na bydlení a stanovení jeho výše, zahrnout celou částku nájemného, kterou byla žalobkyně povinna hradit na základě nájemní smlouvy ve výši 5 000 Kč, pokud byl zákonem stanovený „strop“ započitatelného nájemného nižší než toto skutečně hrazené nájemné.

Z § 3 odst. 1 zákona o jednostranném zvyšování nájemného z bytu vyplývá, že jednostranné zvýšení nájemného u bytů mj. i v Liberci bylo možné v období od nabytí účinnosti tohoto zákona až do 31. 12. 2012. Až do uvedeného data bylo pro Liberec stanoveno cílové nájemné, jímž byla limitována výše nájemného, která byla započtena do odůvodněných nákladů na bydlení. Od 1. 1. 2013 již ani v Liberci nebylo možné stanovit

cílové nájemné a orgány pomoci v hmotné nouzi postupovaly v souladu s § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, pokud nájemným, jež se započítává do odůvodněných nákladů na bydlení, rozuměly nájemné místně obvyklé. Soud neshledal důvodnou námitku nerespektování novelizace cit. ustanovení, úřad práce ani žalovaný ve svých rozhodnutích o žádostech žalobkyně podaných v lednu až květnu 2013 nelimitovali výši nájemného nájemným cílovým.

V obecné rovině soud uvádí, že chyběla-li v zákoně definice pojmu *nájemného v místě obvyklého*, orgány pomoci v hmotné nouzi nepochybily, pokud, jsouce k tomu vedeny metodikou nadřízeného Ministerstva práce a sociálních věcí, ustálily se na správní praxi stanovení místně obvyklého nájemného na základě údajů obsažených v tzv. mapě nájemného. Se stanovením výše místně obvyklého nájemného podle údajů o nájemném poskytovaných Státním fondem rozvoje bydlení, tj. dle mapy nájemného, počítal již Metodický pokyn Ministerstva práce a sociálních věcí č. 4/2010, účinný od 1. 1. 2011. Tento pokyn reagoval na konec účinnosti zákona o jednostranném zvýšení nájemného z bytu v převážné části území státu, doporučoval postup při zjišťování obvyklého nájemného do doby, než budou údaje o obvyklém nájemném zpracovány do mapy nájemného připravované Ministerstvem práce a sociálních věcí a zjevně počítal s tím, že po jejím vypracování budou orgány pomoci v hmotné nouzi čerpat údaje o místně obvyklém nájemném právě z mapy nájemného. Sdělení úřadu práce k nájemnímu bydlení, které žalovaný soudu poskytl, a normativní instrukce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 10/2013, byť účinná až od 1. 8. 2013, vytvořenou správní praxi potvrdily, že orgánům pomoci v hmotné nouzi bylo nejprve doporučeno ponechávat částku cílového nájemného, započteného ve výši ke konci roku 2012, aby nedocházelo ke změnám dávek; následně při určení obvyklého nájemného postupovat nastolit přiměřeně stejná pravidla pro stanovení nájemného v místě obvyklého, když jako jedna z možností bylo zmíněno právě určení obvyklého nájemného podle údajů mapy nájemného v místě obvyklého [část 4.1.2 a) Nájemné].

Vytvoření určité správní praxe na základě interní metodické činnosti Ministerstva práce a sociálních věcí za účelem chybějícího vymezení místně obvyklého nájemného a jednotné aplikace zákona o hmotné nouzi shledal v pořádku i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 104/2012-40, publ. ve Sb. 2982/2014, jež se stanovením cílového a následně místně obvyklého nájemného zabýval. V právě cit. rozsudku uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud také poznamenává, že Ministerstvo pro místní rozvoj prostřednictvím Státního fondu rozvoje bydlení již zveřejňuje na svých internetových stránkách mapu nájemného. Jedná se o orientační nájemné pro obce, pro něž skončila účinnost zákona č. 107/2006 Sb. Nyní již mohou orgány pomoci v hmotné nouzi z těchto orientačních údajů o nájemném v příslušných obcích vycházet, jakkoliv přímo na tento instrument rovněž právní úprava poskytování dávek pomoci v hmotné nouzi přímo neodkazuje.*“

Úřad práce a žalovaný proto nepochybili, pokud postupovali v souladu s již vytvořenou správní praxí, jež dle přesvědčení soudu respektuje cíl a účel zákona o pomoci v hmotné nouzi a stanovení určitého limitu pro zohlednění hrazeného nájemného, a výši nájemného místně obvyklého ve výši 2 740,40 Kč (resp. v důsledku zaokrouhlení ve výši 2 720 Kč v řízení o žádosti podané v březnu 2013) vypočetli za využití údajů o nájemném, poskytovaných Státním fondem rozvoje bydlení čerpaných z informací

poskytovaných Ministerstvem pro místní rozvoj, tzv. mapy nájemného. Nejen z odůvodnění prvostupňových rozhodnutí úřadu práce a rozhodnutí žalovaného, ale také ze správního spisu (resp. jeho doplnění tabulkou obvyklého nájemného, z něhož úřad práce v jednotlivých lokalitách města Liberce vycházel, a z jeho výpočtu za užití příslušného aplikačního programu) vyplývá, že jako obvyklé nájemné bylo z vymezeného rozpětí 78,20 – 83 Kč/m²/měsíc vzato v úvahu nájemné 80,60 Kč/m²/měsíc (resp. 80 Kč v březnu 2013), což při rozloze bytu 34 m² činí částku obvyklého nájemného 2 740,40 Kč, resp. 2 720 Kč (březen 2013). Byť se jednalo o údaje informativní, z vytvořené tzv. mapy nájemného, která nebyla právně závazná, nelze správním orgánům vytýkat, že z takto stanoveného nájemného při absenci přesně zákonem stanoveného „stropu“ započitatelného nájemného vycházely, jinak mohly jen stěží zajistit jednotný výklad pojmu a jednotnou aplikační a rozhodovací praxi při rozhodování o žádostech o dávku doplatek na bydlení. Proto soud nevyhověl návrhu na vyžádání znaleckého posudku k určení výše obvyklého nájemného, neboť to nepovažoval za potřebné. Soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že jedině znalec je schopen určit výši místně obvyklého nájemného.

Mapa nájemného či jak ji žalobkyně nazývá „tabulka“ nájemného nečila rozdíl mezi byty s „regulovaným“ či „neregulovaným“ nájemným. Z žádného právního předpisu účel jejího použití striktně neplyne a nelze dovodit, že žalobkyně obývala takový nájemní byt, u něhož by bylo z definovaného důvodu vyloučeno stanovit místně obvyklé nájemné na základě údajů z mapy nájemného.

Soud žalobkyni nepřítakal, pokud nepoužitelnost popsaného způsobu výpočtu obvyklého nájemného odůvodňovala stanovením rozpětí nájemného pro byt o velikosti podlahové plochy 65 m². Rozpětí nájemného v mapě nájemného bylo dle údajů Státního fondu rozvoje bydlení stanoveno pro standartní byt, tedy střední velikosti (40 až 70 m²), ve výši 3 083 - 5 395 Kč. Velikost bytu žalobkyně o rozloze 34 m² se pak od spodní hranice velikosti standartního bytu výrazně neliší a užití údajů o obvyklém nájemném nevylučuje a určené místně obvyklé nájemné 2 740,40 Kč reflektuje velikost obývané plochy. Bylo na správních orgánech, aby informativní údaje o obvyklém nájemném aplikovaly přiměřeným způsobem, který by nečinil neodůvodněné rozdíly a byl logický, což dle přesvědčení soudu v daném případě učinily. V tomto směru lze také připomenout vytvořenou správní praxi, podle níž orgány pomoci v hmotné nouzi při stanovení výše obvyklého nájemného posuzovaly, zda žadatelé o doplatek na bydlení neuvádějí podlahovou plochu, která je pro jejich potřeby nadměrná, nepřiměřeně velká, a v odůvodněných případech přistupovaly k započítání jen určité (doporučené) podlahové plochy na určitý počet osob v bytě. Tento postup měl zabránit tomu, aby se výše obvyklého nájemného, která se počítala do odůvodněných potřeb na bydlení dle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, stanovila s ohledem na cíl a smysl zákonné úpravy a nebyly zvýhodňováni žadatelé s velkou pronajatou plochou k bydlení.

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že námitka nesprávného právního posouzení nebyla důvodná a výše nájemného, které bylo zahrnuto do odůvodněných nákladů na bydlení, byla stanovena v souladu se zákonem.

IV. d) diskriminace

Rovněž žalobní bod týkající se diskriminace žalobkyně ve věcech sociálních neshledal soud opodstatněným. Pakliže žalobkyně odkazuje na zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), soud má za to, že jej nelze v daném případě aplikovat. Z toho, co žalobkyně uvádí, nelze zjistit, že by úřad práce a posléze žalovaný vůči žalobkyni oproti nájemcům ubytoven postupovali diskriminačním způsobem, ať již přímo nebo nepřímo, a z důvodu její rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru nebo z důvodu těhotenství, mateřství či z důvodu pohlavní identifikace aplikovali zákon o hmotné nouzi způsobem, který by jí přivodil zkrácení jejích veřejných práv. Právě na diskriminační postupy z uvedených důvodů totiž antidiskriminační zákon směřuje. Žalobkyně pak nepřinesla konkrétní důkazy o tom, že by byly doplatky na bydlení vypláceny přímo majitelům ubytoven v tvrzené výši v přímém rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, nebo že by byly dávky přiznávány uživatelům jiných forem bydlení, přestože zákonné podmínky pro přiznání konkrétní dávky pomoci v hmotné nouzi nesplnili. Rovněž tvrzení o hrazení plného nájemného ve výši 12 500 Kč v panelovém bytě zůstala v rovině tvrzení, soud neměl k dispozici žádné důkazy, z nichž by mohl dovodit, že správní orgány postupovaly v souzeném případě nestandardně, v rozporu se zavedenou správní praxí, kterou v jiných případech aplikovaly odlišným způsobem.

IV. e) doplatek za spotřebovanou elektrickou energii

K žalobnímu bodu společné žaloby týkajícímu se doplatku za spotřebovanou elektrickou energii soud uvádí, že se týkal rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4462/13/4S-LBK, jímž bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně podané v měsíci říjnu 2012 a které soud přezkoumává pod sp. zn. 60Ad 15/2013. Tedy nikoli rozhodnutí, jež byla vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí a která jsou předmětem soudního přezkumu v této věci.

Byť svou dílčí výtku směřující proti podávání opakovaných žádostí o dávku spojila žalobkyně s žalobním bodem týkajícím se zohlednění doplatku za elektrickou energii, soud vnímá souvislost i s ostatními napadenými rozhodnutími. Uvádí k tomu, že dávka hmotné nouze doplatek za bydlení je měsíčně opakující se dávkou (§ 4 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Řízení o dávce se zahajuje podáním žádosti (§ 69 odst. 1 cit. zákona) a je-li dávka přiznána, dokládá příjemce dávky splnění podmínek pro trvání nároku na dávku (§ 49 odst. 1 cit. zákona), resp. je povinen oznámit změny rozhodnutých skutečností (§ 49 odst. 2 cit. zákona), případně je povinen reagovat na výzvy orgánu pomoci v hmotné nouzi. V daném případě však nebylo žádosti žalobkyně vyhověno, dávka jí nebyla v bezprostředně předcházejících měsících přiznána, a pokud žalobkyně každý měsíc znovu podávala žádost o dávku doplatek bydlení, bylo povinností úřadu práce v takto zahájeném řízení o podané žádosti vždy rozhodnout.

V. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Pro úplnost dodává, že napadená rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů proto, že by žalovaný jednotlivě v uvedeném pořadí nereagoval na otázky, jak je žalobkyně ve svých podáních postupně číslovala. Rozhodné bylo, že z odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného (na němž zejména leží odpovědnost za řádné odůvodnění správních rozhodnutí o žádostech ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi) jako celku vyplývaly skutečnosti rozhodné pro posouzení toho, zda podmínky § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi pro vznik nároku na dávku doplatek na bydlení byly splněny a jakými právními úvahami byly správní orgány při rozhodování o žádostech žalobkyně vedeny, a to včetně uvedení důvodu pro nezohlednění skutečně hrazeného nájemného ve výši 5 000 Kč. Případné stručnější reakce na četné výtky a očíslované dotazy kladené v rámci odvolání bylo možné považovat za dílčí nedostatky odůvodnění, nikoli však za nedostatek skutkových důvodů, který by mohl vést ke zrušení napadených rozhodnutí. Ostatně žalobkyně tuto námitku vznesla obecně, aniž by konkretizovala, na jakou její „otázku“ rozhodnutí jako celek neodpovídá.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně úspěch ve věci neměla, úspěšný žalovaný správní orgán nemá na náhradu nákladů řízení právo podle § 60 odst. 2 s. ř. s. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. června 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně